

Zpráva duchovního FS ČCE v Chrástu za rok 2007

V evangeliu mne vždy fascinovala skutečnost, která jde zároveň tolik proti proudu dnešního společenského myšlení: totiž, že to podstatné se děje kdesi v ústraní, nikoli v záři reflektorů. Ježíš působil zejména v zapadákově Galilei, obklopoval se bezvýznamnými a někdy i značně podezřelými lidmi a moc toho vlastně za těch několik let nestihl. To důležité se děje v ústraní, v lidských srdcích a vztazích. Toho smíme být, jak věřím, společně svědky i zde v tomto malém společenství v Chrástu a pro mne jako duchovního je to velká radost a nezasloužená odměna.

I v uplynulém roce jsem směl v této naší ekumenicky otevřené evangelické komunitě vnímat velký zájem o Boží slovo i vysluhování Kristových svátostí, křtu a večeře Páně. Dokladem tohoto zájmu je nejen rostoucí účast na bohoslužbách, ale také při biblických hodinách, našich rozmluvách s texty Bible.

Nejvýznamnější událostí uplynulého roku se pro nás bezpochyby stal křest tří nových dospělých sester. Teď po roce si možná více uvědomujeme, že křest není konec cesty, ale její začátek. Pro pokřtěné to znamená učit se přijímat k lidské dospělosti ještě navíc i zrání k dospělosti křesťanské, která v sobě zahrnuje především odpovědnost za svěřenou hřivnu víry i za společenství, ve kterém křest přijaly. Pro nás ostatní to znamená tyto sestry stále plněji přijímat a podílet se s nimi o odpovědnost za život a službu sboru. Dnes to chceme vyjádřit velmi konkrétně novou volbou staršovstva.

Někdy by se mohlo zdát, že se život sboru omezuje na bohoslužby a setkání nad Bibli, event. příležitostné akce. Ale jako každá bohoslužba vrcholí posláním do světa všedních dní, tak i život společenství sboru pokračuje a uskutečňuje se právě v tom všednodenním: Setkáváme se, snažíme se být si oporou, jsme spojeni mnoha pouty. I když všichni máme své vlastní zápasy a starosti, jsme v nich spojeni modlitbami. Proto bych rád na závěr připomněl část farářského ordinačního slibu, kterou bych chtěl mít spolu s vámi stále před očima – je to závazek a zároveň prosba, aby náš sbor byl „místem přímluvných modliteb, důvěry, vzájemného povzbuzování, smíření protivníků, útočištěm slabých, ponížených a opuštěných“.

*Karel Šimr, farář sboru
V Chrástu 9.3.2008*